

Sygn. akt V U 473/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2017 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Głowczyński

Protokolant: star. sekr. sądowy Magdalena Teteruk

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2017 r. w Legnicy

sprawy z wniosku J. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o emeryturę

na skutek odwołania J. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 11 maja 2017 r.

znak (...)

oddala odwołanie

SSO Krzysztof Głowczyński

Sygn. akt VU 473/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 maja 2017 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił J. M. prawa do emerytury górniczej. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że wnioskodawca nie spełnia warunku niezbędnego do przyznania na jego rzecz przedmiotowego świadczenia, określonego w art. 50a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, bowiem udowodnił okres pracy górniczej określonej we wskazanym przepisie wynoszący na dzień 16 marca 2017 r. ogółem 20 lat, 5 miesięcy i 11 dni wobec wymaganych 25 lat. Jednocześnie organ rentowy stwierdził, że do pracy górniczej nie zaliczono okresów zatrudnienia na stanowisku inspektora technicznego ds. maszyn i urządzeń górniczych pod ziemią w okresach od 15 października 1987 r. do 09 października 1988 r., 06 listopada 1988 r. do 05 października 1989 r., od 05 listopada 1989 r. do 15 października 1990 r. i od 04 listopada 1990 r. do 31 grudnia 1990 r., ze względu na brak wykazu dniówek przepracowanych pod ziemią w poszczególnych miesiącach. Wskazał także, że obowiązek ewidencjonowania zjazdów pod ziemią pracowników kierownictwa i dozoru ruchu oraz pracowników inżynieryjno-technicznych wprowadzony został od 08 kwietnia 1983 r. i że do okresów pracy górniczej na podstawie przedłożonego wykazu zjazdów za okres od 01 stycznia 1991 r. do 06 maja 1998 r. uwzględniono tylko te miesiące, w których ubezpieczony wykonywał co najmniej połowę zjazdów pod ziemią.

W odwołaniu od powyższej decyzji J. M. wniósł o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do emerytury górniczej. W uzasadnieniu wskazał, że wykonywana we wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji okresach praca na stanowisku inspektora technicznego ds. maszyn i urządzeń górniczych pod ziemią jest kwalifikowana przez jego pracodawcę ((...) S.A. Oddział Zakłady (...) w P.) jako praca na stanowisku inspektora ds. gospodarki maszynami zgodnie z nomenklaturą zarządzenia Nr 9 Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 23 grudnia 1994 r. w sprawie określenia stanowisk kierownictwa ruchu i dozoru pod ziemią, kopalniach siarki i kopalniach węgla brunatnego, na których zatrudnienie uważa się za pracę górniczą. Wnioskodawca stwierdził, iż praca pod ziemią dozoru ruchu oraz kierownictwa ruchu kopalń na stanowiskach określonych we wskazanym zarządzeniu jest pracą górniczą w rozumieniu ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. To zaś oznacza, że praca pod ziemią na tych stanowiskach jest pracą górniczą – bez potrzeby przedkładania miesięcznego wykazu zjazdów pod ziemię. Niezasadnie więc organ rentowy uzależnia uwzględnienie powyższych okresów od wykazania ilości dniówek przepracowanych pod ziemią w poszczególnych miesiącach.

Odnosząc się do ustaleń zaskarżonej decyzji, w których wskazano, że do okresów pracy górniczej po 01 stycznia 1991 r. zaliczono tylko te miesiące pracy wnioskodawcy, w których wykonywał co najmniej połowę zjazdów pod ziemię J. M. zarzucił, iż decyzja powinna zawierać szczegółowe wyliczenie okresów, które składają się na wskazany w decyzji okres 20 lat, 5 miesięcy i 11 dni pracy górniczej. Ubezpieczony podał także, że od 14 kwietnia 1997 r. do 30 czerwca 1999 r. pracował na stanowisku inspektora nadzoru inwestycji robót mechanicznych pod ziemią, a od 01 lipca 1999 r., na stanowisku sztygara zmianowego i zastępcy sztygara zmianowego pod ziemią i tym samym wykonywał pracę kwalifikowaną zgodnie z zarządzeniem Nr 9 jako praca górnicza. J. M. wskazał także, że od 11 lipca 1997 r. posiada kwalifikacje osoby niższego dozoru ruchu specjalności mechanicznej w zakładach górniczych podziemnych wydobywających kopaliny inne niż węgiel kamienny, a od 17 października 2000 r. posiada kwalifikacje osoby wyższego dozoru ruchu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. M., ur. (...), na dzień wystawienia zaświadczenia przez zakład pracy 16 marca 2017 r. udowodnił 20 lat, 5 miesięcy i 11 dni pracy górniczej wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pod ziemią. Wnioskodawca nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

(o k o l i c z n o ś c i b e z s p o r n e)

W okresach od 15 października 1987 r. do 09 października 1988 r., od 06 listopada 1988 r. do 05 października 1989 r., od 05 listopada 1989 r. do 15 października 1990 r. i od 04 listopada 1990 r. do 13 kwietnia 1997 r. wnioskodawca w (...) S.A. Oddział Zakłady (...) w P. był zatrudniony na stanowisku inspektora technicznego d.s. maszyn i urządzeń górniczych pod ziemią. Jak wynika z zaświadczenia wymienionego wyżej Oddział z dnia 06 marca 2017 r., wykonywana we wskazanych wyżej okresach i na wskazanym wyżej stanowisku praca odpowiada w chwili obecnej stanowisku inspektora ds. gospodarki maszynami według zarządzenia Nr 9 Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 23 grudnia 1994 r.

d o w ó d: w aktach emerytalnych, zaświadczenie z 06 marca 2017 r.

Pismem z dnia 10 kwietnia 2017 r. organ rentowy zwrócił się do (...) S.A. Oddział Zakłady (...) w P. „... o określenie czy w okresie zatrudnienia na stanowiskach:

- inspektor techniczny ds. maszyn i urządzeń górniczych pod ziemią,
- inspektor nadzoru inwestycji robót mechanicznych pod ziemią

Pan J. M. był osobą dozoru ruchu, o których mowa w art. 50c ust. 1 pkt 5 ustawy emerytalnej czy też był pracownikiem inżynieryjno-technicznym”.

D o w ó d: w aktach emerytalnych: pismo O/ZUS z 10 kwietnia 2017 r., k. 20.

Udzielając odpowiedzi na powyższe pismo (...) S.A. Oddział Zakłady (...) w P. wskazał, że zatrudniony od 09 stycznia 1987 r. do nadal J. M. w okresie zatrudnienia na stanowiskach inspektor techniczny d.s. maszyn i urządzeń górniczych pod ziemią i inspektor nadzoru inwestycji robót mechanicznych pod ziemią był pracownikiem inżynieryjno-technicznym.

D o w ó d: w aktach emerytalnych: pismo z 21 kwietnia 2017 r., k. 22.

W świetle zakresu czynności i obowiązków na stanowisku inspektora technicznego maszyn i urządzeń górniczych pod ziemią z dnia 11 marca 1996 r., do obowiązków J. M. należało między innymi sporządzanie zapotrzebowań na maszyny, urządzenia, części zamienne i materiały, bieżąca kontrola realizacji dostaw, wywoływanie akcji ofertowych na zakupy maszyn, urządzeń, części zamiennych, materiałów oraz wykonawców remontów, zlecanie wykonawstwa oraz kontrola jakości i terminów realizacji, prowadzenie pełnej dokumentacji wydziału w części wynikającej z nałożonego obowiązku i zakresu działania, kontrola i weryfikacja oraz potwierdzanie kalkulacji na zakupy i remonty, bieżąca kontrola zapasów magazynowych z zamówień realizowanych dla MT, opracowywanie i wdrażanie normatywów zużycia części zamiennych i materiałów, analizowanie zużycia materiałów, wyciąganie wniosków i proponowanie rozwiązań, prowadzenie działań eliminujących powstawanie nadmiernych zapasów magazynowych, comiesięczna kontrola wykorzystania limitu kosztów w oddziałach taśmowych i przedstawianie wniosków naprawczych, koordynacja pracy środków transportowych na powierzchni przydzielonych na potrzeby MT.

D o w ó d: w aktach emerytalnych: zakres czynności, k. 23.

Kwalifikacje do zatrudnienia na stanowisku osoby niższego dozoru ruchu specjalności mechanicznej maszyn i urządzeń dołowych w zakładach górniczych podziemnych wydobywających kopaliny inne niż węgiel kamienny J. M. uzyskał w dniu 11 lipca 1997 r.

d o w ó d: w aktach emerytalnych: świadectwo, k. 26.

W Oddziale (...) w P. ewidencja zjazdów pod ziemię pracowników inżynieryjno-technicznych obowiązuje od 08 kwietnia 1983 r.

d o w ó d: w aktach emerytalnych: mail, k. 27.

Ustalając prawo do emerytury górniczej organ rentowy z powodu mniejszej niż połowa zjazdów pod ziemię, w okresie od 01 stycznia 1991 r. do 06 maja 1998 r. nie uwzględnił do okresów pracy górniczej J. M. niżej wymienionych miesięcy pracy:

- od 01 stycznia 1991 r. do 30 września 1991 r. (9 miesięcy),
- od 01 listopada 1991 r. do 31 sierpnia 1992 r. (10 miesięcy),
- od 01 listopada 1992 r. do 30 września 1993 r. (11 miesięcy),
- od 01 listopada 1993 r. do 30 kwietnia 1994 r. (6 miesięcy),
- od 01 czerwca 1994 r. do 31 sierpnia 1994 r. (3 miesiące),
- od 01 listopada 1994 r. do 31 grudnia 1994 r. (2 miesiące),
- od 01 marca 1995 r. do 31 marca 1995 r. (1 miesiąc),
- od 01 grudnia 1995 r. do 31 grudnia 1995 r. (1 miesiąc),
- od 01 października 1996 r. do 31 października 1996 r. (1 miesiąc),

- od 01 maja 1997 r. do 31 maja 1997 r. (1 miesiąc),
- od 01 października 1997 r. do 31 października 1997 r. (1 miesiąc),
- od 01 grudnia 1997 r. do 31 grudnia 1997 r. (1 miesiąc),
- od 01 lutego 1998 r. do 28 lutego 1998 r. (1 miesiąc),

w łącznym wymiarze 4 lat.

We wszystkich tych okresach J. M. miał mniejszą niż połowa w miesiącu zjazdów pod ziemię.

D o w ó d: pismo O/ZUS z 26 lipca 2017 r., k. 18,

w aktach rentowych: wykaz zjazdów z 22 lutego 2017 r., k. 12,

raporty ilościowe RCP za lata 1993 – 1998, k. 13-18.

We wskazanych wyżej okresach, obejmujących czas do 13 kwietnia 1997 r., J. M. był zatrudniony na stanowisku inspektora technicznego ds maszyn i urządzeń górniczych pod ziemią, zaś od 14 kwietnia 1997 r. na stanowisku inspektora nadzoru inwestycji robót mechanicznych pod ziemią.

D o w ó d: w aktach emerytalnych: zaświadczenie, k. 9.

Wnioskodawca był „kierownikiem biura technicznego”, które mieściło się na powierzchni, nieopodal dyspozytorni i pod ziemię zjeżdżał kiedy miał na to czas.

D o w ó d; zeznanie świadka W. P., e-protokół: 00:08:00-00:11:54.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 50a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 887) emerytura górnicza przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) ukończył 55 lat życia,
- 2) ma okres pracy górniczej wynoszący łącznie z okresami pracy równorzędnej co najmniej 25 lat dla mężczyzn, w tym co najmniej 10 lat pracy górniczej określonej w art. 50c ust. 1,
- 3) nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego lub złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

W myśl art. 50c ust. 1 ustawy emerytalnej za pracę górniczą uważa się zatrudnienie:

- 1) pod ziemią w kopalniach węgla, rud, kruszców, surowców ogniotrwałych, glin szlachetnych, kaolinów, magnezytów, gipsu, anhydrytu, soli kamiennej i potasowej, fosforytów oraz barytu;
- 2) pod ziemią i przy głębieniu szybów w przedsiębiorstwach budowy kopalń określonych w pkt 1 oraz pod ziemią w przedsiębiorstwach i innych podmiotach wykonujących dla tych kopalń roboty górnicze lub przy budowie szybów;
- 3) pod ziemią w przedsiębiorstwach montażowych, przedsiębiorstwach maszyn górniczych, zakładach naprawczych i innych podmiotach wykonujących dla kopalń określonych w pkt 1 podziemne roboty budowlano-montażowe, roboty przy naprawie maszyn i wdrażaniu nowych urządzeń; pracownikom zatrudnionym w tych przedsiębiorstwach,

zakładach i innych podmiotach uznaje się za pracę górniczą te miesiące zatrudnienia, w których co najmniej połowę dniówek roboczych przepracowali pod ziemią;

4) na odkrywce w kopalniach siarki i węgla brunatnego przy ręcznym lub zmechanizowanym urabianiu, ładowaniu oraz przewozie nadkładu i złoża, przy pomiarach w zakresie miernictwa górniczego oraz przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń wydobywczych, a także w kopalniach otworowych siarki oraz w przedsiębiorstwach i innych podmiotach wykonujących roboty górnicze dla kopalń siarki i węgla brunatnego, na stanowiskach określonych w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki i ministrem właściwym do spraw Skarbu Państwa;

5) pod ziemią na stanowiskach dozoru ruchu oraz kierownictwa ruchu kopalń, przedsiębiorstw i innych podmiotów określonych w pkt 1-3, a także w kopalniach siarki i węgla brunatnego oraz w przedsiębiorstwach i innych podmiotach, o których mowa w pkt 4, na stanowiskach określonych w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw gospodarki, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw Skarbu Państwa i ministrem właściwym do spraw zabezpieczenia społecznego;

6) w charakterze członków drużyn ratowniczych kopalń określonych w pkt 1 i 4, mechaników sprzętu ratowniczego tych drużyn oraz w charakterze ratowników zawodowych w stacjach ratownictwa górniczego;

7) na stanowiskach maszynistów wyciągowych na szybach oraz na stanowiskach sygnalistów na nadszybiach szybów w kopalniach, przedsiębiorstwach i innych podmiotach określonych w pkt 1 i 2;

8) na stanowiskach pracy pod ziemią w nieczynnych kopalniach wymienionych w pkt 1;

9) na stanowiskach instruktorów zawodu w górniczych polach szkoleniowych pod ziemią oraz w kopalniach siarki i węgla brunatnego.

Na gruncie niniejszej sprawy bezspornym było, że J. M. według stanu na dzień 16 marca 2017 r. (data wystawienia zaświadczenia przez zakład pracy) udowodnił 20 lat, 5 miesięcy i 11 dni pracy górniczej, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a także, że nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

Jedynie sporną kwestią wymagającą ustalenia Sądu było natomiast to, czy wnioskodawca legitymuje się 25 - letnim okresem pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust. 1 ustawy emerytalnej. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wywodził bowiem, iż na dzień 16 marca 2017 r. ubezpieczony wykazał 20 lat, 5 miesięcy i 19 dni pracy górniczej. J. M. argumentował natomiast, iż decyzja organu rentowego jest niezgodna ze stanem faktycznym, bowiem pracę górniczą w wymiarze umożliwiającym mu nabycie prawa do emerytury wykonywał także we wskazanych w zaskarżonej decyzji okresach od 15 października 1987 r. do 09 października 1988 r., 06 listopada 1988 r. do 05 października 1989 r., od 05 listopada 1989 r. do 15 października 1990 r. i od 04 listopada 1990 r. do 31 grudnia 1990 r. na stanowisku inspektora technicznego d.s. maszyn i urządzeń górniczych pod ziemią.

Na wstępie należy wskazać, że nie można traktować jako okresu pracy górniczej zatrudnienia na stanowisku dozoru ruchu w rozumieniu art. 50c ust. 1 pkt 5 ustawy emerytalnej, jeżeli jest ono wykonywane na powierzchni (por. postanowienie Sądu Najwyższego – Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 13 września 2013 r., I UK 107/13; Legalis numer 830649). Sąd Najwyższy wskazał także, że:

1. Dla oceny czy zostały spełnione przesłanki pracy górniczej w rozumieniu art. 50c ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych istotne jest czy praca na wskazanym w tym przepisie stanowisku była faktycznie wykonywana. Do takiego wniosku prowadzi wykładnia językowa i funkcjonalna przepisów art. 50c ust. 1 pkt 5 i art. 50c ust. 3 w związku z art. 50c ust. 2 pkt 1 ustawy emerytalnej.

2. O ile rzeczywiście przepis art. 50c ust. 1 pkt 5 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie zawiera warunku przepracowania pod ziemią „jakiegokolwiek ilości dniówek”, to jednak nie można zaakceptować

poglądu, że dla zakwalifikowania danego zatrudnienia do pracy górniczej w rozumieniu tego przepisu nie jest wymagany określony wymiar czasu pracy pod ziemią.

3. Praca na stanowiskach dozoru (kierownictwa) ruchu, aby być uwzględnioną przy ustalaniu prawa do emerytury górniczej, musiała być wykonywana co najmniej w połowie wymiaru czasu pracy pod ziemią. Należy zwrócić uwagę, że pojęcie „połowy wymiaru czasu pracy” nie jest równoznaczne z pojęciem „co najmniej połowy dniówek”, o których mowa np. w art. 50c ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. (por. wyrok z dnia 07 marca 2013 r., I UK 533/12; Legalis numer 733536).

W okolicznościach faktycznych sprawy ponad wszelką wątpliwość we wszystkich okresach, których organ rentowy ze względu na mniejszą niż połowa zjazdów w miesiącu pod ziemią nie uznał za pracę górniczą w rozumieniu wskazanych na wstępie powyższych rozważań przepisów, tj. w okresach:

- od 01 stycznia 1991 r. do 30 września 1991 r. (9 miesięcy),
- od 01 listopada 1991 r. do 31 sierpnia 1992 r. (10 miesięcy),
- od 01 listopada 1992 r. do 30 września 1993 r. (11 miesięcy),
- od 01 listopada 1993 r. do 30 kwietnia 1994 r. (6 miesięcy),
- od 01 czerwca 1994 r. do 31 sierpnia 1994 r. (3 miesiące),
- od 01 listopada 1994 r. do 31 grudnia 1994 r. (2 miesiące),
- od 01 marca 1995 r. do 31 marca 1995 r. (1 miesiąc),
- od 01 grudnia 1995 r. do 31 grudnia 1995 r. (1 miesiąc),
- od 01 października 1996 r. do 31 października 1996 r. (1 miesiąc),
- od 01 maja 1997 r. do 31 maja 1997 r. (1 miesiąc),
- od 01 października 1997 r. do 31 października 1997 r. (1 miesiąc),
- od 01 grudnia 1997 r. do 31 grudnia 1997 r. (1 miesiąc),
- od 01 lutego 1998 r. do 28 lutego 1998 r. (1 miesiąc),

w łącznym wymiarze 4 lat J. M. istotnie nie wykazał wymaganej co najmniej połowy wymiaru czasu pracy w miesiącu pod ziemią. Okoliczność ta wynika wprost z załączonych do wniosku o emeryturę wykazów absencji za okres od 15 października 1987 r. do 30 czerwca 1999 r. (k. 10-11) i zjazdów ubezpieczonego za lata 1991-1992 (k. 12) oraz raportów ilościowych RCP za lata 1993 – 1999 (k. 13-19). Prawidłowo zatem przy ustalaniu prawa do emerytury górniczej, ustalając okresy pracy górniczej wnioskodawcy organ rentowy wszystkie wymienione wyżej okresy pominął. Ta zaś istotna okoliczność sprawia, iż pozostałe nieuznane z uwagi na brak wykazu dniówek przepracowanych w miesiącu pod ziemią za pracę górniczą sporne okresy (od 15 października 1987 r. do 09 października 1988 r., od 06 listopada 1988 r. do 05 października 1989 r., od 05 listopada 1989 r. do 15 października 1990 r. i od 04 listopada 1990 r. do 13 kwietnia 1997 r.), ze względu na ich łączny wymiar 3 lat, 3 miesięcy i 4 dni, nie są wystarczające do przyznania prawa do emerytury górniczej. Ich łączny bowiem - wraz z już udokumentowanym okresem pracy górniczej w wymiarze 20 lat, 5 miesięcy i 11 dni - okres jest krótszy od wymaganych co najmniej 25 lat okresów pracy górniczej. W odniesieniu do tych okresów należy wskazać, iż obejmują one okres pracy wnioskodawcy na stanowisku inspektora technicznego ds. maszyn i urządzeń górniczych pod ziemią. Taką samą pracę J. M. wykonywał także w późniejszych latach, do kwietnia 1997 r., obejmujących okresy pracy, w których – na co wskazują załączone do wniosku o emeryturę górniczą, wymienione w niniejszych rozważaniach wykazy – wnioskodawca miał mniejszą od połowy wymiaru czasu pracy pod

ziemią w miesiącu ilość zjazdów. Ten istotny fakt przemawia w przekonaniu Sądu za oceną, iż także w wyłączonych z okresów pracy górniczej, wymienionych w uzasadnieniu decyzji odmownej okresach, w większości przypadających na te okresy miesiący ubezpieczony pracę w przeważającej części także wykonywał na powierzchni. O powierzchniowym charakterze pracy wnioskodawcy świadczy także zakres jego czynności na zajmowanym stanowisku. Także zeznania świadków jak i wyjaśnienia ubezpieczonego nie są na tyle istotne, by możliwe było ustalenia na ich podstawie faktu wykonywania pracy górniczej w przedstawionym wyżej rozumieniu.

Zebrany w sprawie materiał uzasadnia zatem wniosek, że poza udokumentowanym okresem 20 lat, 5 miesięcy i 11 dni pracy górniczej w rozumieniu w art. 50c ust. 1 ustawy emerytalnej, J. M. na stanowisku inspektora ds. maszyn i urządzeń górniczych pod ziemią wykonywał także pracę zarówno pod ziemią jak i w przeważającej jednak części na powierzchni, nie będącą przez to pracą górniczą. Tym samym nadal nie wykazał wymaganych 25 lat okresów pracy górniczej i tym samym nie spełnił ostatniej, określonej art. 50a ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej przesłanki warunkującej prawo do emerytury górniczej.

Mając na względzie powyższe Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. pozbawione uzasadnionych podstaw odwołanie oddalił.